

Hoorders worden verblind en misleid

In Paulus' tweede brief aan de Korinthiërs komt het woord "evangelie" minder vaak voor dan in zijn eerste. Paulus spreekt in deze brief over krachten en invloeden die kunnen verhinderen dat een hoorder het goede nieuws ter harte neemt en wordt gered.

Komen in het evangelie

In 2 Kor. 2:12-13 beschrijft de apostel zijn gemoedstoestand toen hij in de stad Troas was aangekomen:

"Toen ik nu in Troas kwam voor (Gr. "in") het evangelie van Christus en mij een deur geopend was in [de] Heer, had ik geen rust in mijn geest, daar ik mijn broeder Titus niet vond; maar ik nam afscheid van hen en vertrok naar Macedonië" (2:12-13)

Paulus vertelde dit, omdat hij zijn reisplannen had veranderd. Hij was van plan geweest om via Korinthe naar Macedonië te gaan, via Macedonië naar Korinthe terug te keren en vanuit Korinthe naar Judea te reizen, waarbij de gemeente van Korinthe hem zou kunnen ondersteunen (1:16). Maar door allerlei omstandigheden was daar niets van terecht gekomen. De apostel vreesde dat de christenen in Korinthe zouden zeggen: "Die Paulus verandert zijn plannen bij het minste of geringste. Zijn werk berust blijkbaar op menselijke voornemens, en niet op leiding van God, want als hij God gehoorzaamde, zou zijn reisschema hebben vastgestaan en zou hij bij ons zijn aangekomen" (vgl. 1:12-24). Ook zouden de Korinthiërs kunnen concluderen: "In de ogen van die Paulus zijn wij blijkbaar onbelangrijk, want zonder opgaaf van redenen wijzigt hij zijn plannen en gaat onze stad voorbij" (vgl. 2:4).

De werkelijke reden voor uitstel, en wijziging van de agenda van Paulus was de hevige vervolging die er in de Romeinse provincie Asia was uitgebroken (1:8, vgl. Hand. 19:23). De apostel had moeten vrezen voor zijn leven. Toen hij het gevaarlijke Efeze uiteindelijk had verlaten en in Troas was aangekomen, had hij daar een "open deur" voor het evangelie van Christus gevonden: gelegenheid om te spreken en hoorders die naar de boodschap wilden luisteren. Maar hij maakte zich zorgen over de Korinthiërs en hij hoopte iets te vernemen van Titus, die hij naar Griekenland had gestuurd om nieuws uit Korinthe te krijgen. Dus was hij doorgereisd naar Macedonië in de hoop daar Titus te zullen aantreffen. Uiteindelijk had hij Titus mogen ontmoeten, en was gerustgesteld (7:6-16, 8:16-24). God had hem getroost door het goede nieuws dat Titus bracht (7:6,13). Paulus was nog steeds van plan om naar Jeruzalem te reizen. Vóór zijn

vertrek wilde hij in Korinthe (en andere gemeenten) een “collecte” of “inzameling” houden, ten bate van de armen in Judéa (9:1-15).

Opmerkelijk is de manier waarop Paulus de reden voor zijn komst naar Troas onder woorden brengt. Hij kwam “voor het evangelie van Christus”. In de oorspronkelijke tekst staat hier: **“in** (Gr. *eis*) het evangelie van Christus”. Paulus gaf het goede bericht niet alleen mondeling door. Heel zijn optreden hield verband met het evangelie. Als gezant (apostel) van Christus vertegenwoordigde hij zijn Zender. Hij sprak en handelde zoals Christus zou handelen. Verderop in zijn brief gebruikt de apostel een vergelijkbare uitdrukking:

*“En wij hebben ook de broeder met hem meegezonden, wiens **lof in het evangelie** in al de gemeenten [verbreid] is...”* (8:18)

Paulus had met Titus nog een andere broeder naar Korinthe gestuurd. Het woord “broeder” betekent waarschijnlijk zowel “geloofsgenoot” als “volksgenoot”. Wie deze broeder was, schrijft Paulus niet. Het kan Barnabas zijn geweest, of Silas, of Lukas. De veronderstelling dat Paulus sprak over Lukas, berust op de gedachte dat de betreffende broeder een Bijbelboek had geschreven. “Lof in het evangelie” zou dan betekenen dat de naam van deze broeder altijd werd genoemd wanneer zijn evangelie in een gemeente werd voorgelezen. De uitdrukking “in het evangelie” komt echter niet alleen voor in 2 Kor. 8:18, maar ook in 2 Kor. 2:12 en 10:14-16. Blijkbaar gaat het in 2 Kor. 8:18 om een persoon die net als Paulus het goede nieuws van Christus doorgaf, en die daarom in alle gemeenten goed bekend stond.

De derde tekst in Paulus’ brief, waar de uitdrukking “in het evangelie” voorkomt, is 2 Kor. 10:14-16:

*“Want wij strekken onszelf niet te ver uit, alsof wij u niet bereikten (want wij zijn ook tot aan u gekomen **in het evangelie van Christus**); terwijl wij niet roemen buiten de maat op [de] arbeid van anderen, maar hopen dat naarmate uw geloof toeneemt, wij onder u meer aanzien zullen krijgen in overeenstemming met ons arbeidsterrein, om nog overvloediger, in de [streken] verder dan u, het evangelie te verkondigen [Gr. “te evangeliseren”]; niet om te roemen in [het] arbeidsterrein van een ander over wat bereikt is”.*

Ook hier noemt Paulus zijn zendingswerk in Korinthe een “komen in het evangelie van Christus”. In zijn werk als apostel ging Paulus niet naar plaatsen toe waar anderen het evangelie al verkondigd hadden. Hij reisde naar gebieden waar het goede nieuws van Christus nog niet had geklonken. Zo was hij ook eens in Korinthe gekomen. En hij hoopte als zijn onderricht in Korinthe was voltooid en de gemeente in Korinthe hem

naar waarde had leren schatten, vanuit Korinthe verder te kunnen reizen en andere streken met het evangelie te kunnen bereiken.

Blind voor het evangelie

In het vierde hoofdstuk van zijn brief legt de apostel uit, dat sommige hoorders het evangelie niet zullen aannemen, zelfs indien het goede nieuws ongewijzigd wordt doorgegeven. Er zijn namelijk krachten aan het werk die kunnen teweegbrengen dat de boodschap van God niet wordt aanvaard:

*“Als dan ons **evangelie** al bedekt is, is het bedekt in hen die verloren gaan; in wie de god van deze eeuw de gedachten van deze ongelovigen verblind heeft, opdat de lichtglans van het **evangelie** van de heerlijkheid van Christus, die [het] beeld van God is, [hen] niet zou bestralen” (4:3-4)*

Met de “god van deze eeuw” bedoelt Paulus de satan. Satan wordt zo genoemd omdat hij het huidige wereldtijdperk beheerst en omdat hij werkzaam is in de godsdienstige sfeer (vgl. 2 Kor. 11:13-15, Matth. 13:19). In een andere brief noemt de apostel hem “de duivel”, die wordt bijgestaan door “geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten” (Efe. 6:11-12).

In het vers dat aan 2 Kor. 4:3 voorafgaat, had de apostel opgemerkt dat Timotheüs en hij (2 Kor. 1:1) “niet wandelden in sluwheid of het woord van God vervalsten, maar door het openbaren van de waarheid zichzelf aan elk menselijk geweten aanbevelen voor Gods aangezicht” (2 Kor. 4:2). Paulus en Timotheüs hadden het goede nieuws van Christus niet verdraaid en er ook niets aan toe- of afgedaan. En toch kwam hun boodschap niet bij elke hoorder over. Voor sommige hoorders bleef het evangelie “bedekt”, niet omdat de apostelen het op een verkeerde of onvolmaakte manier hadden gebracht, maar omdat deze luisteraars waren verblind.

De verblinding waarvan de satan gebruik maakt, is niet gericht op de ogen maar op de *gedachten* (2 Kor. 4:3). Wie door de boze verblind zijn, kunnen de “lichtglans” of de “heerlijkheid” van de Messias, die het onderwerp is van het goede nieuws, niet “zien”. Het licht van het evangelie kan zulke mensen niet “bestralen” (2 Kor. 4:4): het schijnsel kan niet in hun hart doordringen. Wie door de boze zijn verblind, horen het nieuws dat door de apostelen wordt verspreid wel, maar geloven het niet. Het zijn “ongelovigen” (2 Kor. 4:3).

Christenen zijn geneigd om bij het horen van de term “ongelovigen” te denken aan atheïsten, maar dat is niet wat Paulus met dit woord bedoelde. De ongelovigen waarover de apostel sprak, waren juist erg *godsdienstig*. Maar de “god van deze eeuw” had denkbeelden in hun hoofd geplant die veroorzaakten dat ze het goede nieuws niet

konden aanvaarden. De ongelovigen die Paulus beschreef waren mensen die het Oude Testament regelmatig lazen en die Gods onderwijzing in de Torah ijverig bestudeerden:

*“Maar **hun gedachten zijn verhard geworden**; want tot op heden blijft dezelfde bedekking bij het lezen van het Oude Testament, zonder weggenomen te worden... Maar tot op heden toe ligt er, wanneer Mozes wordt gelezen, **een bedekking over hun hart**” (2 Kor. 3:14-15)*

“Jezus kan nóóit de Messias zijn, want...” zeiden deze ongelovigen. En vervolgens citeerden ze passages uit het Oude Testament. Dat de Bijbelschrijvers ook heel andere dingen over de Messias hebben gezegd, negeerden ze. Hun godsdienstige inzichten berustten op selectief Bijbelgebruik – en die inzichten verhinderden hen om het goede nieuws van God te aanvaarden.

In het evangelie “schijnt de lichtglans van het evangelie van de heerlijkheid van Christus, die het beeld van God is” (2 Kor. 4:4). De Messias is door de Schepper opgewekt uit de doden en bekleed met onvergankelijke heerlijkheid. Wie Hem als Heer erkennen en aanroepen, ontvangen de in het Oude Testament beloofde “Geest van de levende God” (2 Kor. 3:3), als een onderpand van hun toekomstige erfenis: onvergankelijk leven in het komende rijk (2 Kor. 1:20-22). Zulke mensen worden in geestelijk opzicht levend gemaakt, Gods woord wordt in hun harten geschreven (2 Kor. 3:3). De dienst die de apostelen van de Messias ontvangen hebben, is geen bediening van de letter, maar van de Geest (2 Kor. 3:6). Het is geen dienst die veroordeling en dood brengt, zoals de wet van Mozes, maar een bediening die gerechtigheid brengt en levend maakt (2 Kor. 3:6-9). De heerlijkheid die deze bediening verschaft is niet voorbijgaand en tijdelijk van aard, maar groeiend en blijvend (2 Kor. 3:9-18). Het evangelie wijst op de toekomstige verschijning van de Messias in heerlijkheid. Op Gods tijd zal de Messias “de gelukkige en enige Heerser, de Koning der koningen en Heer der heren [d.w.z. de Enige Waarachtige God] vertonen”, d.w.z. zichtbaar maken (1 Tim. 6:15). De Messias is immers “het Beeld van God” (2 Kor. 4:4), of, zoals Paulus elders schrijft: “Beeld van de onzichtbare God” (Kol. 1:15). Wanneer Hij verschijnt zullen gelovigen hun erfenis ontvangen. Ze zullen de onvergankelijke heerlijkheid ontvangen die de Messias nú al bezit en met Hem mogen regeren. De Messias is de “Eerstgeborene van [de] hele schepping” (Kol. 1:15). De rest van de schepping zal in de toekomst worden “geboren” en hetzelfde levenslicht ontvangen dat Hij al ontvangen heeft.

Wie door de satan zijn verblind, willen heerlijkheid zien en als koningen heersen zonder de weg te volgen die God voor die bestemming heeft aangegeven. Dat de Messias volgens Gods woord moest lijden, en zo in Zijn heerlijkheid binnengaan (Luk. 24:26) en dat gelovigen dezelfde weg moeten gaan (Hand. 14:22, Rom. 8:17-18, 1 Thess. 3:3-4),

kunnen zij niet inzien. De verblinding van hun gedachten heeft volgens Paulus ernstige gevolgen: zij “gaan verloren” (2 Kor. 4:3). Voor “hen die verloren gaan” staat in de oorspronkelijke tekst letterlijk: “de verlorengaanden” (Gr. *tois apollumenois*), d.w.z. zij die bezig zijn verloren te gaan, omdat ze de Messias niet willen volgen en zich niet bij Hem willen aansluiten. Het werkwoord *apollumi* betekent “omkomen”. Ze zullen het rijk van de Messias niet binnengaan, niet met Hem mogen regeren en tijdens de regering van de Messias dood blijven. De Here Jezus heeft, toen Hij nog op aarde was, precies hetzelfde gezegd:

*“Zij nu die bij de weg zijn [gezaaid], zijn zij die horen; daarna komt de duivel en neemt het woord uit hun hart weg, **opdat zij niet geloven en behouden worden**”* (Luk. 8:12)

Een andere Jezus

Verderop in de brief legt Paulus uit, dat de boze niet alleen in staat is om de gedachten van luisteraars voor het échte evangelie te verblinden, maar dat de tegenstander ook verdraaide en vervormde versies van Gods goede nieuws laat verspreiden om hoorders op een dwaalspoor te brengen.

*“Maar ik vrees dat wellicht, zoals de slang Eva verleidde door haar sluwheid, uw gedachten bedorven [en afgeweken] zijn van de eenvoudigheid <en de reinheid> jegens Christus. Want als degene die komt een andere Jezus predikt die wij niet gepredikt hebben, of als u een andersoortige geest ontvangt die u niet hebt ontvangen, of een andersoortig **evangelie** dat u niet hebt aangenomen, dan zou u het heel goed verdragen”* (11:3-4)

Wanneer de apostel spreekt over een “andere” Jezus die de satan laat prediken, een “ander” evangelie dat hij laat verkondigen en een “andere” geest die met die boodschap gepaard gaat, maakt hij gebruik van verschillende Griekse woorden: *allos* en *heteros*. De Telosvertaling heeft het verschil in het Nederlands overgebracht door te spreken over “ander” en “andersoortig”.

Rondreizende predikers die door de sluwe slang zijn misleid prediken een “andere Jezus”. De Jezus die door Paulus en de twaalven werd verkondigd, is *de Messias van Israël* die door de profeten was aangekondigd in de heilige Schriften (Rom. 1:2). Hij was een *afstammeling van David* omdat zowel zijn moeder Maria als zijn “pleegvader” Jozef tot het geslacht van David behoorden (Rom. 1:3). Hij was *Gods Zoon*, omdat Hij geen aardse vader had, maar werd verwekt door Gods Geest (Luk. 1:35-37, Rom. 1:3). Dat Hij, een *man uit Nazareth*, de beloofde Messias was heeft God bevestigd door Hem in Israël vele “krachten, wonderen en tekenen” te laten doen (Hand. 2:22). Hij is verklaard als God Zoon in kracht door dodenopstanding (Rom. 1:4). De Heer, God, zal Hem de troon van Zijn vader David geven, en Hij zal *over het huis van Jakob koning zijn* in de

toekomstige eeuw (Luk. 1:33, Jes. 9:6, 2 Sam. 7:12-16, Micha 4:7, Dan. 7:14). Hij is de éne en enige Middelaar tussen God en mensen, de *mens* Christus Jezus (1 Tim. 2:5).

Paulus zegt niet, dat de boze in Korinthe “een andere *Christus*”, d.w.z. een andere Messias, zou laten prediken. De predikers die in de Grieks-Romeinse wereld zouden optreden waren niet afgezanten van een volksmenner als Menachem de Galileeër of Bar Kochba, die beweerde de Messias te zijn. Ze gaven onderwijs over “Jezus”, maar de Jezus waarover zij spraken leek meer op een Farizeeër dan op de rabbi uit Nazareth, die zich bij meerdere gelegenheden tégen de Farizeeën had gekeerd.

Toen Hij Zijn loopbaan op aarde bijna had voltooid, heeft de Here Jezus tegen Zijn Vader gezegd:

*“En dit is het eeuwige leven: dat zij U kennen, **de enige waarachtige God**, en Jezus Christus die U hebt gezonden”* (Joh. 17:3)

De Heiland noemde Zijn Vader “de enige waarachtige God” en zichzelf de Messias die door God was gezonden. De apostel Paulus schreef later aan de christenen in Korinthe:

*“Want al zijn er ook die goden genoemd worden, hetzij in [de] hemel, hetzij op aarde (zoals er vele goden en vele heren zijn), **dan is er toch voor ons maar één God, de Vader**, uit Wie alle dingen zijn, en wij voor Hem, en één Heer, Jezus Christus, door Wie alle dingen zijn, en wij door Hem”* (1 Kor. 8:5-6)

Ook Paulus noemde de Vader de “enige waarachtige God”, en Jezus de enige “Heer”, d.w.z. als de aan Israël beloofde, unieke messiaanse Koning.

Maar na de dood van de apostelen traden er in het Romeinse rijk mannen op, die door de Griekse filosofie beïnvloed waren. Zij verkondigden niet de Bijbelse waarheid: dat de Messias Gods Zoon wordt genoemd omdat Hij werd verwekt door Gods Geest (Luk. 1:35-37). Integendeel, zij beweerden dat Hij de Zoon van God heette omdat Hij “geboren was uit de Vader, vóór alle eeuwen”. Volgens hen was Hij: “God uit God, Licht uit Licht, waarachtig God uit waarachtig God, geboren, niet gemaakt, van hetzelfde Wezen met de Vader”¹. Hun dwingend aan andersdenkenden opgelegde leerstuk luidde: “Zo is de Vader God, de Zoon God, en de Heilige Geest God”². Zij keerden zich openlijk tegen het onderwijs van de Here Jezus, die Zijn discipelen leerde dat de Vader “de **enige waarachtige God**” is (Joh. 17:3), en tegen de apostel Paulus die precies hetzelfde heeft geleerd (1 Kor. 8:5-6, 1 Tim.2:5-6).

¹ *Belijdenis van Nicea*, AD 325.

² *Belijdenis van Athanasius*, AD 333, artikel 15.

De “Jezus” die Paulus predikte is de in het Oude Testament aangekondigde Messias (Rom.1:2), de zoon van David (Rom. 1:3) die op Davids troon zal zitten en over het huis van Jakob koning zal zijn (Luk. 1:33), een *man uit Nazareth* die in Israël vele krachten, wonderen en tekenen heeft gedaan (Hand. 2:22), de enige Middelaar tussen God en mensen, een *mens* (1 Tim. 2:5) die door de Enige Waarachtige God in de wereld is gezonden (Joh. 17:3). Deze Mens werd op zeker moment geboren (Luk. 1:35) nadat Hij door Zijn hemelse Vader was verwekt (Hand. 13:33).

De “Jezus” van de geloofsbelijdenissen is daarentegen eeuwig en ongeschapen, “van hetzelfde Wezen als de Vader”. Volgens zulke kerkelijke documenten is de Vader niet “de enige waarachtige God”, want de Zoon en de Heilige Geest zijn evenzeer God. Daarmee prediken de belijdenissen een *andere* Jezus dan Paulus. En de gelovigen uit de volken hebben die andere Jezus heel goed verdragen!

Een andersoortig evangelie

Over een “andersoortig evangelie” spreekt Paulus ook in zijn brief aan de Galaten. De gemeenten in Galatië waren, tot ontzetting van de apostel, “overgegaan naar een andersoortig (Gr. *heteros*) evangelie, dat geen ander (*allos*) was” (Gal. 1:6). Terwijl Paulus gelovigen had geroepen door Gods genade en het goede nieuws dat de apostel predikte betrekking had op wat God in Christus had gedaan en nog zal gaan doen, legde het andersoortige evangelie dat Paulus’ tegenstanders predikten de hoorders allerlei leefregels op, waaraan ze zich moesten houden om voor God aanvaardbaar te zijn. Volgens die boodschap was het niet voldoende om Gods beloften te geloven en te vertrouwen op Zijn genade – de hoorders moesten ook bepaalde “werken” verrichten: dingen doen of dingen nalaten, en prestaties leveren om te kunnen worden beschouwd als rechtvaardigen (Gal. 3:1-14). Omdat het andersoortige evangelie dat Paulus’ tegenstanders predikten iets van de mens eiste, was het niet een “ander goed nieuws”, maar buitengewoon *slecht* nieuws!

Hoorders van het échte evangelie ontvangen de Geest van God, maar hoorders van een verdraaid evangelie ontvangen de geest van de wereld (1 Kor. 2:12). Ze laten zich inzettingen opleggen die verband houden met de wereld: reinheidsvoorschriften, godsdienstige kalenders en spijswetten (Kol. 2:20-23, Rom. 14:17, Gal. 4:8-10).

Wie het goede nieuws van de apostelen beamen, ontvangen de “Geest van het zoonschap” en beginnen God aan te roepen als “Abba”, d.w.z. als “Vader” (Rom. 8:15, Gal. 4:5-6). Door die Geest zijn ze met de Messias verbonden (Rom.8:1, 1 Kor. 6:17) en dankzij die band is er “geen veroordeling voor hen” (Rom. 8:1, Gal. 5:1). Maar de geest die het vervormde “goede nieuws” brengt, is “een geest van slavernij om opnieuw te vrezem” (Rom. 8:15, Gal. 2:4), “een geest van bangheid” (2 Tim. 1:7). Wie die *andersoortige* geest bezitten, kennen God niet als een Vader die voor Zijn kinderen

zorgt, maar beschouwen Hem als een angstaanjagende Rechter, die er op uit is om hen op overtredingen en tekortkomingen te betrappen en hen voor hun fouten te straffen.

Uit het feit dat de meeste christenen ondanks de waarschuwing van Paulus een andere Jezus en een andersoortig evangelie hebben aangenomen, blijkt hoe sluw de slang en hoe listig zijn verleiding is.

Onderwerping aan het evangelie

In het negende hoofdstuk van zijn brief schrijft Paulus over de inzameling van geld voor de arme gelovigen in Judéa, een “collecte” waarmee de gemeenten in Macedonië en de gemeente van Korinthe hadden ingestemd. Over dit gebaar van liefde en verbondenheid merkt de apostel op:

*“Want de dienst van deze bediening voorziet niet alleen in de behoeften van de heiligen, maar is ook overvloedig door vele dankzeggingen aan God, daar zij door de beproefdheid van deze dienst God verheerlijken **wegens de onderwerping van uw belijdenis aan het evangelie van Christus** en [wegens de] **liefdadigheid van de gave aan hen en aan allen, en door hun gebed voor u, daar zij naar u verlangen wegens de uitnemende genade van God over u**” (9:12-14)*

De Griekse tekst van vers 13 kan op verschillende manieren opgevat worden. Het persoonlijk voornaamwoord “zij” slaat terug op de “heiligen”, die in vers 12 waren genoemd. Met die “heiligen” bedoelt Paulus: de verarmde gelovigen in Judéa. In hun behoeften zou worden voorzien door de opbrengst van de collecte die de christenen in Macedonië en Acháje voor hen hielden, en die door een delegatie van deze gemeenten naar Jeruzalem werd gebracht. Deze dienst was een “beproefdheid” (Gr. *dokimee*), een “test” die aantoonde dat Grieken en Macedoniërs zich werkelijk tot de God van Israël hadden gewend en hadden ingestemd met het goede nieuws van de Messias. Als de “heiligen” in Judea het geldbedrag zouden ontvangen, zouden ze niet alleen verheugd zijn omdat er in hun behoeften was voorzien, maar zouden ze God ook prijzen voor het feit dat de volken zich aan de boodschap van de Messias hadden “onderschikt”. Het Griekse woord *homologia*, dat als “belijdenis” is vertaald, betekent letterlijk “hetzelfde zeggen”. Gelovigen uit de volken hadden het woord van de Here aanvaard en zeiden nu hetzelfde als de “heiligen” uit Israël. De financiële ondersteuning die door hen naar Jeruzalem werd gezonden was hier het zichtbare bewijs van.

In de Telosvertaling is het Griekse woord *haplotees* als “liefdadigheid”, en het Griekse woord *koinoonia* als “gave” weergegeven, maar dat is niet de enig mogelijke vertaling. Op andere plaatsen in het NT is *haplotees* als “eenvoud” of “onverdeeldheid”, en *koinoonia* als “gemeenschap” weergegeven. De vertaling van vers 13 had dus ook kunnen luiden: “en wegens de onverdeeldheid van uw gemeenschap met hen en met

allen". Door een inzameling te houden en geld te sturen naar de gelovigen in Jeruzalem die door armoede waren getroffen, lieten de christenen in Griekenland en Macedonië zien, dat ze zich in het geloof één wisten met de gelovigen in Judéa, zoals ze zich één wisten met allen die het evangelie van Christus hadden aanvaard. Ze koesterden geen gevoelens van afkeer tegen de gelovigen in Judéa omdat dat *Joden* waren (zoals velen in de Grieks-Romeinse wereld antisemitische gevoelens koesterden), maar ze wisten zich één met hen en ze beschouwden hen als "heiligen" voor wie Gods goede nieuws in de eerste plaats was bestemd.

De laatste tekst in de brief waar Paulus het woord "evangelie" gebruikt, is 2 Kor. 11:7:

*"Of heb ik zonde gedaan door mijzelf te vernederen, opdat u verhoogd wordt, omdat ik u **het evangelie van God** om niet verkondigd heb? Andere gemeenten heb ik beroofd door de vergoeding aan te nemen om u te dienen" (11:7-8)*

In de gemeente van Korinthe hadden sommige mensen gezegd: "Die Paulus is eigenlijk geen echte apostel. Echte apostelen, zoals de twaalven die de Here Jezus tijdens Zijn aardse leven hebben gevolgd, worden voor hun werk betaald. Maar Paulus was geen discipel toen de Messias nog op aarde was. En hij ontvangt voor zijn werk geen enkele betaling. Ook is hij maar een slechte spreker, hij komt onhandig en onkundig over" (2 Kor. 11:5-6)

In werkelijkheid had Paulus in Korinthe het evangelie "om niet" verkondigd om voor die boodschap geen enkele belemmering op te werpen. Zoals God de Korintiërs wilde verhogen, puur door Zijn genade, zo wilde de apostel in zijn optreden laten zien wat het evangelie inhield, en volstrekt niets van zijn hoorders eisen. Van gemeenten die hij eerder had gesticht en die hem al veel langer kenden, had de apostel wel "vergoeding aangenomen". Andere gemeenten, zoals de gemeente van Filippi, hadden een vrijwillige bijdrage aan Paulus gegeven om zijn zendingswerk in Acháje te ondersteunen. Dankzij hun hulp had Paulus het evangelie in Korinthe "om niet" kunnen brengen. Daarmee had Paulus geen "zonde gedaan", integendeel, door het evangelie om niet te brengen had hij juist bewezen dat hij een gezant was van de Messias die Zelf óók, "terwijl Hij rijk was, ter wille van ons arm is geworden, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden" (vgl. 2 Kor. 8:9).

Samenvatting

1. Het beperkte succes van de evangelieprediking is niet alleen te wijten aan het feit dat Gods woord dikwijls gebrekkig wordt doorgegeven. Zelfs wanneer het evangelie perfect wordt verteld, zal de boodschap niet tot alle hoorders doordringen. Want er

zijn tegenkrachten aan het werk, die verhinderen dat het goede nieuws de gewenste uitwerking heeft.

2. De satan kan mensen *verblinden*, zodat ze de waarde van het goede nieuws niet inzien. Hoewel de boodschap van God nauwkeurig aan hen is doorgegeven en zorgvuldig is uitgelegd, geloven zulke hoorders er niets van. Ze hebben geen antenne voor wat God heeft gedaan en nog zal gaan doen. Het goede bericht vindt in hun hart geen weerklank. Dikwijls roept de boodschap van God bij hen zelfs fel verzet op.

3. De satan kan het goede nieuws ook *verdraaien* en zo'n verdraaide boodschap door misleide mensen laten prediken. Zulke predikers spreken gloedvol over Jezus en ze beroepen zich op Gods woord. Maar de Jezus waarover zij het hebben, de God die zij zeggen te vertegenwoordigen, en het "evangelie" dat zij brengen, zijn *anders* dan de God en de Jezus en de boodschap die de apostelen gepredikt hebben. Hun volgelingen leven in de waan dat ze Gods goede nieuws hebben gehoord. In werkelijkheid zijn ze misleid en door leugens en halve waarheden verblind.

4. Omdat er tegenkrachten werkzaam zijn is het van groot belang, dat het optreden van gelovigen in overeenstemming is met het evangelie, en voor Gods goede nieuws geen belemmering vormt. De tegenstander zal elke gelegenheid aangrijpen om de echte evangelieboodschap verdacht te maken. Om die reden bracht Paulus het evangelie "om niet" en liet zich door pasbekeerden niet betalen. Van gemeenten die al langer bestonden nam de apostel wel vergoeding aan, maar het ging dan om een volstrekt vrijwillige bijdrage.

5. Om diezelfde reden had de apostel in de gemeenten van Macedonië en Acháje een collecte georganiseerd ten bate van de gelovigen in Judéa die door armoede waren getroffen. Door deze "heiligen" vrijwillig te ondersteunen, lieten de gelovigen uit de volken zien dat zij dezelfde Messias volgden en hetzelfde goede nieuws hadden aanvaard als de eerste christenen, die woonden in Judéa en Jeruzalem.

* * * * *